

вы-те и обычаи-те на Латини-те. За тїа прочїе
 разногласїа царь Андроникъ, както що говоратъ
 че былъ миротворецъ, опредѣли, да са събере со-
 боръ въ Атрамитѣ, гдѣто слѣдъ много словопре-
 нїа, согласиѣха, да са напишатъ на двѣ книги мнѣ-
 нїа-та, и да ги положатъ на огънь, и кѣто ста-
 на тока, понеже изгорѣха и двѣ-те книги, сички-
 те са согласиѣха, и искаѣха молитвѣ и благослове-
 нїе отъ Григорїа. Послѣ тока Арсенїани-те иска-
 ха отъ царь-атъ, да донесатъ тѣло-то Арсенїево
 (кой-то умрѣ въ заточенїе) въ Константинополь,
 и царь-атъ желючи миръ на церква-та, направи и
 тока благодѣанїе, и мрътво-то са тѣло Арсенїево
 донеси въ Константинополь съ царскѣ парадѣ, въ
 церквѣ-тѣ на свѣта Софіа, гдѣто патріархъ Ни-
 фонъ, кой-то патріаршествѣваше тогава, сѣдѣши
 на амвон-атъ съ Архіерейско-то си украшенїе, воз-
 гласи, кѣто отъ старна-та на Арсенїа, прошенїе
 на народ-атъ. Послѣ Арсенїани-те кѣто зеѣа цер-
 ковны достойнства, лицемѣрствѣючи, че иматъ Бо-
 жїиѣ ревность, решиѣха неблагоубтробно изверженїе
 на сичкы-те онїа Архіереи и клирицы, кои-то вѣ-
 ха участници на царь Михаїла, но и тїи постра-
 даѣа сѣро-то, и са отчѣждиѣа отъ церква-та. По-
 слѣ царь Андроникъ, и той желючи миръ, и
 отъ патріарха Нїфона побѣдимъ, издади повѣле-
 нїе, да прїематъ Арсенїаны-те, кои-то са събраѣа
 отсѣкадѣ, облечины съ дрипавы дреѣы, и дадоѣа
 тежакъ копросъ, да са подвергнатъ свѣщеницы-те
 въ празность четыридесать дны, и народ-атъ да